

חע"ק 450-11-16 מפקד כוחות צה"ל באיו"ש

נ' לוי.

09 דצמבר 2016

בפני כב' השופט אריאל ברגנר

המאשים

מפקד כוחות צה"ל באיו"ש

ע"י ב"כ עוה"ד דוד זיו

- נגד -

הנאשם

טל לוי, ת.ז. 025394537

רח' משעול הזית 5/3, אריאל

טלפון: 0522436343

דוא"ל: tallevi.tuval@gmail.com

סיכומי טיעונים מטעם הנאשם

רקע: כתב אישום שהוגד כנגדי על ידי עיריית אריאל – מחלקת פיקוח.

בבסיס כתב האישום חוק עזר עירוני "פינוי חפצים מיושנים, התשמ"ז – 1987". סעיף 2.

להלן טענותיי כנגד האישום הנ"ל:

1. חוק פינוי חפצים מיושנים מגדיר: "חפצים מיושנים" – חפצים שיצאו מכלל שימוש לרבות **שלד** כלי רכב וחלקיו, מכונה וחלקיה, גרוטאות, תנור, מקרר חשמלי, דוד, דוד שמש, אסלה, מקרר, אמבטיה, רהיטים, או כל חלק מהם;" מאחר ונשוא האישום הינו רכב, המונח הרלוונטי היחיד בחוק לענייננו הינו "**שלד** כלי רכב וחלקיו".

2. אין חולק על כך שאין מדובר על שלד כלי רכב. ובטענות ב"כ המאשימה אף לא נטען שכך, ומשום זאת אין בסיס לאישום זה.

3. הרכב שבנידון מסוג ניסאן טראנו שנת 2000, אינו נכנס תחת הגדרה זו, ובין "חפץ מיושן" כמשמעותו בחוק לבין רכבי אין ולא כלום.
4. לא יתכן שרכב בעל רישיון (חשוב לדייק שגם אם אין טסט לרכב, עדיין זהו רכב בעל רישיון במשרד התחבורה הרשום תחת בעליו), ומספרי רישוי עליו, שלם ומושלם על כל חלקיו ומערכותיו, תקין לחלוטין, שמור ומתוחזק במצב מעולה וכשיר לנסיעה, יחשב כחפץ מיושן אשר נזרק או הושלך בצד הדרך.
5. עולה מטענות ב"כ המאשים כי האבחנה היחידה שעושה העיריה בין רכב לבין חפץ מיושן שהושלך בצד הדרך, היא עובדת היות הרכב בעל טסט בתוקף או שלא. על אף שזהו אבסורד ואין הגיון באבחנה זו, הרי שנושא מצב הרישוי של הרכב אינו קיים בחוק פיננסי חפצים מיושנים לא במישרין ולא בעקיפין, למען הדיוק אף "רכב" כמשמעותו בתקנות התעבורה אינו קיים בחוק. כמו כן גם לא תיתכן פרשנות שכזו לחוק שכן זו תהווה חריגה מהותית מלשון החוק ומכוונת המחוקק. סביר להניח שאם זו הייתה כוונת המחוקק הרי שפרט משמעותי זה היה נכתב ברחל בתך הקטנה בחוק ובהגדרתו. זאת ועוד יש לזכור שמדובר על חקיקה משנית על כל משמעויותיה, ומשכך, נדרש אף יותר להקפיד על לשון החוק כלשונו ולהיזהר מלתת פרשנויות החורגות ממטרת חקיקה זו והעלויות לבוא בסתירה לתכלית החוק עצמו ואף עלולה לבוא בסתירה לחקיקה ראשית ובפרט חוק יסוד כבוד האדם וחירותו.
6. מצורפים בזאת פסקי דין בערכאות השונות השוללים בבירור את הקשר שבין מצב הרישוי של הרכב, (טסט), לבין הקביעה בדבר שימוש. שהרי בפועל, עילת האישום העיקרית ואף היחידה, של המאשים, הינה עצם העובדה שרכבי היה ללא טסט בתוקף, ומתוך כך המסקנה השגויה, שהרכב יצא מכלל שימוש.
7. חפץ שיצא מכלל שימוש, משמעותו, חפץ שנתקלקל ואינו ראוי או שאינו כשיר לשימוש. לא תיתכן פרשנות הגורסת שחפץ אשר אינו בשימוש בנקודת זמן כלשהי, הינו חפץ אשר יצא מכלל שימוש, שהרי פרשנות זו בעצם מחייבת את האזרח לעשות שימוש בחפציו ורכושו שאם לא כן, יחשב רכושו כהפקר, הניתן להחרמה, בעיני הרשויות, וכביכול בהתאם לחוק. החוק אינו מטיל חובה להשתמש בחפץ השייך לך, כל עוד שכן רכב, שהרי המושג רכב כמשמעותו בתקנות התעבורה, אינו קיים בחוק, ולו היה מטיל חובה כזו, היה נחשב כחוק שאינו חוקתי.
8. קשה שלא להיות תמהה מדוע בוחרת העיריה להשתמש בחוק זה כנגד רכבים, בו בזמן כאשר יש בנמצא, חוק אשר מתייחס באופן ממוקד ברכבים באשר הם - חוק שמירת הניקיון התשמ"ד - 1984 סעיף 5 - מה שמעורר את החשד שעיריית אריאל פועלת שלא בתום לב, על מנת לפנות רכבים שאינם מוגדרים כגרוטות רכב כמשמעותם בחוק שמירת הניקיון, וזאת כדי לקצר את זמני התהליך ולעקוף את המגבלות הנוגעות לגבי

דיווח והתראות לבעל הרכב, כנגד בעלי הרכבים כפי שמאפשר חוק פינוי חפצים ישנים ביחס לחוק שמירת הניקיון. בסיכומי הטיעונים של המאשים, ב"כ המאשים אף מודה שהרכב אינו יכול להיכנס תחת ההגדרה של גרוטת רכב. והרי, סעיף 8 בחוק שמירת הניקיון, בא על מנת לתת מענה בדיוק למקרים כגון אלה שבהם הרכב אינו מוגדר כגרוטת רכב, סעיף זה אומר שכל רכב הגם שבעל רישיון בתוקף החונה במקום אחד מעל ל 60 יום, רשאית העירייה להורות על גרירתו. אולם כנראה לעירייה אריאל אצה רצה הדרך ו 60 יום הם בגדר "חסד" כבד מנשוא שהעירייה אינה יכולה להרשות לעצמה להעניק לתושביה, ולכן בוחרת העירייה לעשות שימוש בחוק פינוי חפצים מיושנים הגם שזה אינו תכליתו של החוק.

אין בנאמר בסעיף זה משום טענה כנגד המאשימה, אלא משום טענה משפטית חלופית הבאה לבסס את טענתי העיקרית הגורסת שטועה המאשימה באישום זה בהסתמכה על החוק לפינוי חפצים מיושנים.

9. באשר לתיאור המפורט לגבי פעולות העירייה הכוללות בין היתר צביעת גלגלי הרכב, צילום הרכב השארת הודעות וככל הנראה מסעות חיפוש לאיתורו, הגם שבא להעיד על מנהל תקין ומסודר מצד העירייה, הרי שמבחינת האזרח פעולות אלו הן בגדר רדיפות, הצקות, והטרדות בלתי פוסקות ללא כל סיבה מוצדקת וללא עוול בכפו, שהרי מדובר באישום כוזב בבסיסו תוך עיוות לשון החוק בצורה בוטה. טענת ב"כ המאשים כי פעלתי באופן פאסיבי ואף ברשלנות תורמת במקרה דנן, הינה טענת שווא אשר תכליתה להשחיר את הנאשם וזאת על מנת לרחוץ בניקיון כפיו. בתאריך 14.07.16 הבחנתי לראשונה במדבקה שהוצמדה לרכבי על ידי פקחי העיריה, (אציין שהרכב הנ"ל הינו רכב המשמש אותי לטיולי שטח בלבד ואינו בשימוש יומיומי ומטבע הדברים ישנם תקופות שבהן הוא אינו בשימוש וחונה במקום אחד, ולכל היותר שבועיים ימים לערך).

לשון ההודעה הינה כדלקמן:

"הודעה על השארת כלי רכב ברשות הרבים 1. כלי רכב הנושא לוחית זיהוי מספר 4161429 דגם ניסאן נמצא חונה ב נחשונים 100 בתחום העיר אריאל. 2. לפי חזות הרכב נראה שהוא חונה במקום זה זמן רב. 3. תשומת לבך מופנית לכך שלפי סעיף 2 לחוק פינוי חפצים מיושנים השתמ"ז – 1987 וסעיף 5 חוק שמירת הסדר והניקיון התשמ"ז – 1987, כלי רכב שהושאר ברשות הרבים במקום אחד במשך תקופה שמעל ל – 30 יום, רשאית העירייה להורות על גרירתו."

מעבר לאי הדיוקים בתיאור החוק בלשון המודעה, הפעולה היחידה הנדרשת שניתן להבין ממנה, היא שבמידה והרכב עמד באותו מקום מעל ל 30 יום, יש להזיזו מהמקום. באותו הרגע שראיתי את המודעה אכן הזזתי את הרכב למקום חניה אחר במגרש החניה השכונתי. אפילו שהרכב עמד במקומו הקודם הרבה פחות מ 30 יום. פעולות העיריה לאחר מכן סותרות אפילו את לשון המודעה, שהרי במודעה מצוין "במקום אחד במשך תקופה שמעל ל – 30 יום" בדגש על "במקום אחד". שהרי ברגע שהוזז הרכב ממקומו למקום אחר, מולאה דרישת המודעה לפחות ל 30 יום הבאים. אם כך מדוע גם משהוזז הרכב, עדיין המשיכה העירייה לרדוף ולהציק לי בדמות סימון הגלגלים והוצאת ברירת קנס כנגדי? מהמודעה ניתן להבין שההפרעה היחידה מבחינת העירייה

היא שהרכב חונה באותו המקום מעל ל 30 יום, ומשכך ולאחר שהוסרה ההפרעה באמצעות הזזת הרכב למקום אחר, הרי שבעצם פעלתי כנדרש וכמשתמע מלשון המודעה ולכן לא ניתן לטעון כנגדי שהתעלמתי או נהגתי בפאסיביות וברשלנות תורמת.

10. טענת המאשים על כך שפעלה באופן מידתי וסביר רחוקה מלהיחשב כנכונה. נימוק ב"כ המאשים לטענה זו הינו פרק הזמן שבו לא היה לרכב רישיון בתוקף (טסט), שהינו תקופה של חמישה חודשים. ב"כ המאשים טוען שתקופה של חמישה חודשים הינו פרק סביר המצריך את פעולת העיריה כנגד הנאשם, והרי שנימוק זה הינו שגוי בבסיסו לחלוטין. על מנת לבחון את מידתיות המאשים כנגדי, פרק הזמן הרלוונטי המשקף את "מידתיות" פעולת העיריה, הינו פרק הזמן שבין סיום תוקף רישיון הרכב ליום שבו עטו פקחי העיריה על הרכב והחלו בכך למעשה את נקיטת התהליכים שנגדי. פרק הזמן שלאחר מכן עד לחידוש רישיון הרכב אינו יכול להיחשב ואינו רלוונטי מאחר והמאשים לא יכל לדעת מתי יחודש הרישיון ונראה כי פרט זה אף לא היה מענייניו, ולראיה, החל את התהליכים כנגדי ביודעו, מן הסתם, רק את פרק הזמן מיום תפוגת רישיון הרכב עד ליום שהחל את נקיטת הצעדים כנגד הרכב... ולהלן העובדות: מועד תפוגת רישיון הרכב הינו ה 30.05.16 מאחר וברישיון הרכב מצוין שהינו בתוקף עד ליום ה 29.05.16 כולל. מועד התחלת התהליך כנגד הרכב לפי רישומי העיריה הינו ה 10.07.16. לפיכך, פרק הזמן הנכון שעל פיו יש לשפוט באם העירייה פעלה במידתיות ובמידת הסבירות הינו חודש ועשרה ימים בלבד. חודש ועשרה ימים בלבד, זהו פרק הזמן הנדרש בעיר אריאל על מנת להפוך רכוש יקר ככל שיהיה, כספית ורגשית, השייך לתושביה, לפסולת חסרת ערך אשר הושלכה לצד הרחוב, ומשכך, הינה עילה לכתב אישום ואף להחרמתו ולסילוקו על ידי העיריה בסופו של תהליך. זאת ועוד, כאשר בוחנים את מידתיות העירייה במקרים אלה, יש לקחת במכלול השיקולים את מצב הרכב. האם מצב הרכב היה ברמת הזנחה מעבר לסביר שתצדיק את פעולת העיריה כנגד בעל הרכב? האם הרכב היווה מפגע בטיחותי, תברואתי או מפגע בכלל? או שמא האם נראות הרכב הינה ברמה כזו שתפגע בחזית הרחוב או בשטחים הציבוריים בעיר? ובכן, אין חולק על כך שלא זו ולא זו. הרכב כפי שמשקף מן התמונות שהוצגו לבית המשפט המכובד ומצורפות בזאת, הינו במצב אף מעל הסביר, הרכב הינו רכב מושקע במכלולים ואביזרים, נקי, ללא פגיעות ונראה לכל מי שעיניים בראשו, מטופל ובשימוש לטיולים ולפנאי. בטיעוני המאשימה ניתן לראות שאין כל התייחסות למצבו של הרכב, מה שמלמד שלעירייה לא הייתה כל סיבה לחשוד שהרכב עוזב או נטוש. אציין בנוסף שלרכב היה באותה עת, ביטוח חובה בתוקף עד ל 30.09.16, (מצ"ב העתק).

האם כך נראית פעולה מידתית, ברמת הסבירות הנדרשת, ובשיקול דעת? אני טוען, מן הסתם, שלא. לא זו בלבד שעצם הגדרת הרכב כחפץ מיושן הינה שלא על פי חוק, כטענתי, אלא שגם בנוסף פועלת העיריה באופן דורסני, אגרסיבי ופוגעני כלפי תושביה במקרים כגון אלה.

11. אבקש להדגיש לבית משפט מכובד זה, כי הפסיקה בתיק זה אינה קשורה אך ורק לנושא תשלום הקנס שהושת עלי מטעם המאשים. מדובר על תהליך רציף וסדור שבו נוקטת העיריה כנגד תושבי העיר. תהליך שראשיתו ברירת הקנס הנדון, ובסופו (המאוד מהיר), סילוקו של הרכב ובעצם כך פגיעה ברכושו של אדם. פסיקה בבית משפט זה המקבלת את טיעוני המאשים, בעצם תכשיר את הדרך לכל התהליך על כל הכרוך בכך.

פגיעה זו ברכושו של אדם ללא הקפדה מלאה על לשון החוק וללא האסמכתא המתאימה בחוק, עלולה להתפרש, בערכאה כזו או אחרת, ככל שיידרש, להפרה בוטה של חוק יסוד כבוד האדם וחירותו.

לסיכום

מכל האמור לעיל, מתבקש בית משפט מכובד זה לדחות על הסף את תביעת המאשים כנגדי ולזכות אותי מאישום מיותר זה.
